Závody na kolečkových bruslích

V sobotu 10. září 2005 se konal v Zašové 2. ročník závodů na kolečkových bruslích. Za

Nový Hrozenkov startovalo pět závodníků. Všechny účastníky přivítal starosta župy bratr Pavel Krystyník a po krátké duchovní úvaze bratra Antonína Glogara, odstartoval celý závod zasloužilý atlet – maratónec a rekordman ČR v jízdě 24 hodin na bruslích – Karel Ligotali z jednoty Nový Jičín. Akce proběhla na silnici před základní školou, s cílem u orlovny. Novohrozenkovští bruslaři se umístili velmi dobře. Každý ve své kategorii získal některé z prvních tří míst: Miriam Žalmánková, Adéla Krystyníková a Aleš Janík – 1. místa.

Romana Kalinová a Lukáš Janík – 3. místa. Vítězové obdrželi diplomy a věcné ceny.

Našim závodníkům blahopřejeme a přejeme hodně dalších úspěchů, nejen při sportování.

Svatováclavská réva

Kulturně výchovná rada Orla uskutečnila 17. září 2005 v Katolickém domě v Lubině 14. ročník ústřední soutěže v přednesu křesťanské poezie a prózy „Svatováclavská réva“. Soutěž začala písní „Vzhůru Orle slovanský“ a po milém uvítání přednesl otec Petr Dujka duchovní slovo. V něm mimo jiné uvedl: *„…každý člověk je jako pole. Ten, který si Boží slovo nebere k srdci a dělá každou hloupost, která ho napadne, podobá se poli neoranému, na kterém roste samý plevel. Ten, kdo vpustí do svého srdce Slovo Boží, nedělá vše co ho napadne, ale přemýšlí, než něco udělá. Pečlivě vytrhává každý plevel, který v zahrádce jeho srdce začne rašit. Slovo v dnešní době ztratilo svoji váhu. Lidé hodně namluví, ale málo jednají podle slov, která říkají. Není těžké se slovo naučit a říkat ho, ale držet krok s tímto slovem a žít podle něho.“* Otec Petr vybídl soutěžící a posluchače, aby se nechali oslovit dobrým a hodnotným slovem, které v této soutěži k nám přichází.

Všech pětatřicet účastníků soutěže mělo krásné texty, ať z prózy či poezie a sedmičlenná porota v čele s paní profesorkou Annou Staňkovou, básníkem Karlem Vysloužilem a Mgr. Marií Plachtovou, to neměla vůbec jednoduché. Novohrozenkovští orli obdrželi dvě první místa a navíc ještě zvláštní cenu za přednes, vyjadřující hluboce hodnoty křesťanství. Kromě diplomů a pěkných knih přivezli z Lubiny cenu 1000,-Kč pro potřeby naší jednoty. Po společném fotografování, besedě a požehnání otce Petra byla soutěž ukončena chorálem „Svatý Václave“.

Jednota Orla

Základní kámen zamýšlené cyrilometoďejské kaple na Javorníkách

Základní kámen na Javorníkách odolává vlivům počasí už ***sedmdesát let***. Chceme ho uchovat, nebo odstranit?

18. srpna 1935 byl položen základní kámen pro cyrilometodějskou kapli na hřebeni Javorníků. Nachází se na hřebeni 500 m od Kohútky na červeně značené turistické stezce směrem na Makytu. Iniciátorem stavby byl P. Vladimír Čermák, který byl kaplanem v Novém Hrozenkově od roku 1932 do roku 1937, kdy byl z Nového Hrozenkova přeložen do Vlachovic.

Po položení a vysvěcení základního kamene

základní kámen dne 21. října 2005

v roce 1935 se konaly na svátek svatých Cyrila a Metoděje k posvěcenému místu poutě pod vedením P. Vladimíra Čermáka. Členové Omladiny při nich nosili v čele obraz svatých Cyrila a Metoděje. V současné době je obraz v soukromé sbírce. Toto místo na hřebeni Javorníků bylo také častým cílem nedělních výletů mládeže. Po odchodu P. Vladimíra Čermáka již ke stavbě cyrilometodějské kaple nedošlo, ale ještě před druhou světovou válkou byl poblíž tohoto místa (10m) postaven asi osmimetrový kříž železné konstrukce s elektrickým osvětlením, který v roce 1945 ustupující maďarská armáda zlikvidovala. Tento kříž byl vidět z velké dálky ze všech stran. Zůstaly zde jen betonové patky a ohnuté traverzy zarostlé travou. Na tomtéž místě byl po válce 21. července 1946 postaven kříž dřevěný. Za účasti mnoha poutníků ze Slovenska jej při slavnostní mši svaté posvětil olomoucký světící biskup Dr. Stanislav Zela. Tento kříž neměl dlouhé trvání. Byl zasažen bleskem a shořel. Od té doby již k obnově kříže nedošlo. Určitě by si to po téměř šedesáti letech zasloužil.

P. Vladimír Čermák se po vzniku protektorátu zapojil do odboje v organizaci Obrana národa. Po prozrazení byl roku 1941 zatčen a 7. října 1942 ve věku jedenačtyřiceti let umírá vyčerpán hladem a trýzněním v koncentračním táboře Dachau. Po tomto knězi s mimořádně všestranným nasazením zůstala v Novém Hrozenkově ještě jedna hmotná památka. Zasadil se o výstavbu Lidového domu, který se měl stát základnou rozličných kulturních aktivit. Budova měla sloužit orelské jednotě k tělovýchovným i vzdělávacím účelům a jako zázemí pro ochotnické divadlo. Při svém odchodu z Nového Hrozenkova zanechal po sobě tento podnik bez dluhů. Bohužel se kvůli jeho odchodu do Vlachovic a v důsledku války a okupace nemohl uskutečnit jeho další velkorysý záměr – výstavba exercičního domu pro širší region. Také zanechal výraznou stopu v duších a srdcích zdejších lidí. – Čtenáře Zpravodaje může zajímat, že P. Čermák na svém novém působišti ve Vlachovicích začal vydávat farní časopis, což bylo v oné době na venkovské farnosti zcela mimořádné.

Ingrid Petřeková s přispěním pamětníka Vladimíra Jochce a Mojmíra Trávníčka

obraz svatých Cyrila a Metoděje

Dúfajme v Pána Boha, že nám pomože.
Mněl taký hlad, že by zedl aj čerta s rohami.

Ze skautské kroniky - Trable se stožárem

Prázdniny jsou v plném proudu a prší a prší. Tajně doufám, že se na nás sluníčko usměje a náš tábor bude mít štěstí. Je 23. července a na tábořišti je rušno. Rodiče přivážejí děti. A ono pro změnu zase prší. Tábor je ale k večeru dostavěn a děti mají střechu nad hlavou. Jediné, co ještě chybí, je vztyčit stožár. Již se však stmívá a jelikož v turnusu jsou zde samé holky, rozhodli jsem se, že stožár postavíme, až nám zítra přijde chlapecká posila.

Druhý den odpoledne je stožár s velkou námahou postaven. Je opravdu hodně vysoký, vyšší, než jsme mívali v uplynulých letech. Vlajku jsme již nevztyčili a tak jsme se těšili na ráno, až se konečně pořádně zahájí den. Ráno třetího dne je konečně nástup u stožáru. Vlajková četa přináší vlajku, navazuje ji a my začínáme zpívat skautskou hymnu…Jenže vlajka se vpůli zasekla a nešla tam ani zpět. Vyhlásili jsme tedy „státní smutek“ a nechali vlajku na půl žerdi. Druhý den přišli zase kluci a stožár šel poprvé dolů. Proč se vlajka zasekla? Jak již jsem řekla, stožár byl vyšší než jiné roky a lanko, které jsme měli na starém stožáru, bylo krátké a tak je, nic netušíce, navázali a vzniklé uzlíky se zasekly v očku z hřebíků. Protože lanko bylo

stavba stožáru „poprvé“

příliš tenké a hodně se prověšovalo, nahradili jsem je silonovým špagátem. Měli jsme strach, že se brzy prodře a proto jsme dali do očka z hřebíků kroužek. Stožár byl slavnostně vztyčen. Udělal se speciální nástup a vlajka byla slavnostně vztyčena. Den pokračoval svým programem až k večernímu nástupu. Vlajková četa nastupuje ke stažení vlajky, jenže si popletli špagáty a potáhli za ten co vlajku vytahuje a tak ji zasekli do koncového kroužku. Různými způsoby jsem se ji snažili dostat ven, ale všechny pokusy byly marné. A tak další den šel stožár opět dolů. Blížil se pomalu konec tábora a stožár byl stále na zemi. Špalkovi kluci, kteří vždy po práci odpoledne přijeli na tábořiště a kteří pokaždé stožár shazovali a stavěli, donesli konečně pořádné lanko, vymysleli uchycení a stožár vztyčili. Vlajková četa přináší vlajku přivazují ji k lanku a…vlajka stoupá vzhůru, krajem se nese melodie junácké hymny a vlajka se vesele třepotá ve větru. Stožár jsme však ještě jednou shazovali. Ale nebojte se - bylo to až na konci tábora.

NamaŠ

Pozor! Vyskytly se „jedovaté houby“!

Každý z nás chce pro své děti jen to nejlepší. Rodiče v naší farnosti se o své děti starají podle svého nejlepšího svědomí, to se nedá přehlédnout. Vždyť jsou to naše děti, pokračovatelé rodu a budoucnost našeho národa. Naše stáří jednou bude taky v jejich rukou a my se budeme řídit zákony, které ony kdysi schválí; jsou naší budoucností. Naší povinností je co nejlépe se o ně postarat, jak po stránce hmotné, tak i po té nehmotné. To se nemusí připomínat.

A přesto je v naší farnosti dost dětí a mládeže, kteří jsou se svolením rodičů často vystavováni škodlivosti a nakažlivosti nevhodných televizních pořadů. Je to smutné, že věřící rodiče dovolí, aby se jejich děti dívaly na pořady, které jsou pro ně naprosto nevhodné. Mají škodlivý vliv – podobně, jako otrávené houby. Když děti sbírají hřiby, radíme a dohlížíme na to, aby se do košíčku mezi hřiby jedlé nedostal některý, který je nejedlý nebo jedovatý. Dohlížíme na to, aby nám nebylo po houbách, když je sníme, špatně, ba ještě hůř. Ale jak dohlíží rodiče na to, zda televizní pořad, video či DVD, které děti sledují, neublíží jejich myšlení, nebude mít špatný vliv na jejich chování a budoucnost?

Televize NOVA vysílá pořad „Velký bratr“ a PRIMA „ VyVolení“. Ještě dříve, než vysílání začalo, upozorňovali odborníci z řad psychologů na škodlivost těchto takzvaných „zábavných pořadů“. Ve farnosti jsme dělali průzkum a s politováním jsme zjistili, že značné procento nejen mládeže, ale i dětí sleduje tyto pořady a rodiče na to nic neříkají, ba – ještě jim to dovolí.

To, co je naprosto *nemorální*, se zde předkládá jako normální a děti se na to mohou klidně dívat!

Rodiče zapomínají na to, že *příkladem* se děti nejvíce učí a to, co v televizi vidí, považují za správné, pokud jim to nikdo nevysvětlí.

Není celá zodpovědnost pouze na rodičích. Co naše babičky a dědečkové? I mezi nimi jsme dělali průzkum a odpověď zněla: „My se na to nedíváme. Nám je to jedno …“ Jen málo prarodičů si popovídá s vnoučaty o tom, co teď v televizi běží, co vnoučata sledují a jak to na ně působí.

Kdyby babička vysvětlila a s láskou upozornila čtrnáctiletou vnučku, že v těchto pořadech jsou ty a ty věci špatné, že to a to není normální a že je to *HŘÍCH*, takhle se chovat, jistě by to mělo svůj význam. Je potřeba říct dětem, že to co na první pohled vypadá hezky, nemusí být vždy dobré.

Například: jedovaté hříbky také nejsou vždy ošklivé a lákají nás, abychom je utrhli. Tak i to, co se v televizi vysílá, není vždy správné a mohlo by to člověku uškodit, podobně jako ty jedovaté houby. A výše jmenované pořady jsou na první pohled opravdu (zvlášť pro mládež) lákavé. Proto rada rodičů a prarodičů je důležitá a vysvětlení, proč se na to dítě nebude dívat, je nevyhnutelné a zodpovědné!

Při našem zkoumání jsme došli i k potěšujícímu zjištěním – učitelé na naší ZŠ i sám pan ředitel se přiklánějí na stranu odborníků a děti na škodlivost těchto pořadů upozorňují a vyzývají žáky, aby tyto pořady nesledovali, že je to odporné!

Rodiče, kteří dovolují dětem sledovat tyto pořady, by se měli nad sebou zamyslet. Copak v tom nevidí špatný příklad, morální zvrhlost a neslyší hrubá a neslušná slova? To, co se zde předkládá, v tom mohou jejich děti kdysi pokračovat, mohou to považovat za normální a správné a na vysvětlování pak bude *POZDĚ*! Chceme, aby naše děti v budoucnosti šly ve šlépějích „VyVolených“ a „Velkého Bratra?“ Tato cesta jistě nevede ke spáse!

-dp-

Je-li to vúla boží, tož aj za metličkú na lúce sa skováme.
Gdyž vzál čert kozu, nech vezme aj zvonec.

Lapiedrita andina - misijní kamínky z And

„ Jsem rád že jsem tady. Bůh mě naplňuje svým pokojem a štěstím navzdory všem těžkostem se kterými se zde denně setkávám“, tak končí svůj dopis o první misijní zkušenosti Páter Ondrej Pešta SVD. Od února 2004 působí nyní již 30-ti letý misionář pocházející ze Slovenské Vsi v bolivijské farnosti v městě El Alto, která je nejvýše položenou veristickou farností na světě.

jezero Titicaca

Kostel Panny Marie Andělské

Po ukončení čtyřměsíčního jazykového kurzu v Cochabambe mě představení poslali na jednu z našich farností v oblasti Altiplano-obrovská náhorní plošina v nadmořské výšce asi 4.000 metrů, obklopená nádherně zasněženými vrcholky And. Nachází se zde i známé jezero Titicaca, které je na hranici s Peru. El Alto, kde působím, bylo kdysi součástí La Paz, ale za poslední období se velice rozrostlo, a tak je dnes samostatným městem s asi 700-tisíci obyvateli. Naše farnost Santa Maria má okolo 70-tisíc obyvatel, převážně Aymarů, kteří sem přišli za prací z celého Altiplana. Většinou jsou chudobní a mimo jednoduchého domečku ze sušených cihel toho nemají mnoho. Naše čtvrt je starší a více rozvinutá, každý čtvrtek a každou neděli se zde konají trhy. Lidé jsou navzdory své chudobě velmi dobří a srdeční.

Pastorace

Na našem dvoře je vždy velmi mnoho dětí, protože spolubratr Andres je vedoucí pomoci pro děti ulice (CINCA). Každý den jim zajišťuje jídlo a program na volnou chvíli. Pro menší děti je zde školka, kde je mohou rodiče nechat, když jsou v práci. Pro opuštěné děti jsme otevřeli 3 domy pro 10-15 dětí, o které se starají pěstounky. Kromě projektu CINCA provozujeme školu pro 2.000 žáků a zdravotní středisko Centro Materno Infantil.

Katechezi, přípravu na manželství či křty, animaci skupinek – to vše mají na starosti katecheti a animátoři. Kromě toho máme společenství, která se setkávají a působí v oblastech bydliště. Jednou z důležitých misijních aktivit verbistů v Bolívii je péče o děti z ulice.

Mezi Aymary

Během týdne nepřichází na mši sv. mnoho lidí, pouze řeholní sestry a pár vytrvalců. Výjimkou jsou mše za zemřelé, které jsou pro Aymary velice důležité. Patří to k jejich kultuře, která vždy projevovala velkou úctu k posmrtnému životu, jednak je to někdy projev strachu. Během mše sv. za zemřelé příbuzní přinesou před oltář květiny, obrazy se jmény zemřelých, šaty, různé předměty nebo fotografie, které zemřelé, podle nich, přímo zpřítomňují, protože věří že v nich zůstává něco z osoby zemřelého. Potom čekají, že se kněz bude modlit a vše pokropí svěcenou vodou. Dni ubíhají rychle, slunce zde zapadá kolem sedmé-půl osmé. Když mi při mých pastoračních povinnostech zůstane trochu času piluji si španělštinu a učím se hrát na charango (loutna) nebo quena (flauta).

rodina

S důvěrou v Boží pomoc myslím na všechny doma ve svých modlitbách.
Ondrej Pešta SVD

Adventní věnec

Na počátku bylo kolo...
aneb historie adventního věnce.

Zvyk používání adventního věnce je starý přibližně 150 let. První adventní věnec měl podobu dřevěného kola od vozu. Jeho dějiny nás vedou do nejnižších sociálních vrstev obyvatel Hamburku minulého století, přesněji do - Záchranného ústavu pro opuštěné děti. Byla to slámou pokrytá ratejna, chatrč na zapadlém okraji města. Zde pracoval tehdy Johann Heinrich Wichern, mladý pedagog a později zakladatel „Vnitřní misie“, který v Göttingenu a v Berlíně studoval teologii.

V roce 1839 poprvé pověsil tento kněz před Vánocemi od stropu dřevěný kruh se svícemi. Celkem po obvodu kruhu bylo 23 svící, 4 velké - bílé a 19 malých - červených, na každý den do Štědrého dne. Denně během krátké pobožnosti, nejprve v polední přestávce a později za svítání, byla zapálena jedna svíce. V roce 1851 byla poprvé vyzdobena celá jídelna tohoto útulku jedlovými větvičkami, stejně tak byl zdoben i věnec. Tento předvánoční zvyk se šířil velmi rychle. Poprvé měli adventní věnec v kostele v Cáchách, měl však pouze čtyři svíce.

Později se adventní věnec objevil v protestantském prostředí na severu země, potom v sousedních zemích. V našem století se objevuje tento zvyk v jižní - katolické části Německa.

Pomocí emigrantů se dostal adventní věnec až do Severní a Jižní Ameriky.

Kruhová podoba věnce symbolizuje ustavičnou cestu slunce a zároveň i věčnost. Krátké dny v prosinci před „drsnými“ nocemi jsou nejtmavějšími v roce. Je to čas bludiček, skřítků a bílých paní, jejichž návštěva, jak se věřilo, zaručila velkou úrodu pro příští rok. Věnce, které byly v oknech obydlí a dvorců, měli ukázat na cestu těmto bytostem. A od těchto světel až k adventnímu věnci, který ohlašuje blízké narození Krista, je už jen krátká cesta. Adventní věnec, jak se domníváme, je nejspíš opakování jednoho starého zimního zvyku. Tento zvyk se vrací tak, jako mnoho jiných, zpět ke kouzlu kruhu a stojí jako symbol pro přírodní sílu. Zelené větve byly v předkřesťanské době přinášeny do domů. Vonící větve jedlí, jak se věřilo, sloužily přátelským lesním duchům jako útočiště a věnce ze slámy měly přinášet požehnání, odrážet zlé duchy. Proto se také obvazovaly zlatými stuhami, znamením slunce.

Tradiční barva adventního věnce je však červená a zelená. Červená upomíná na krev Kristovu prolitou za spásu světa, obě barvy pak symbolizují život. Jako ozdoba se používají také jablíčka, od času ráje jsou plody života - kulaté jako věnec sám a dobré jako Boží přízeň.

Přejato a upraveno podle
„Kirchen Zeitung“ Eichstätt 1992

Gde Búh hospodaří, tam sa dobře daří.
Od děcek odměnu nežádaj, ber gde ber, enem dávaj.

školu, práci… No a maminka, ta stále čekala, co bude. Když jsem měl 26, ptala se, kdy bude nějaká ta svatba a vnoučata… Vždy jsem jí odpověděl, že do třicítky se rozhodnu a dám jí vědět. Tehdy jsem přišel z práce domů, to už jsem byl rozhodnutý. Vše, co jsem měl na srdci, jsem jí povykládal. Maminka se zeptala, jestli to vydržím, jestli to zvládnu, že je to velice těžké povolání. No, tak jsem jí odpověděl, že to zkusím, je-li to Boží vůle, tak to určitě zvládnu.

při hře se skauty

Měl jste nějaký zvláštní důvod, když jste si vybral za své misijní určení Bolívii?

Misijní určení se píšou před věčnými sliby. Dlouho a pravidelně jsem se za to modlil. Ptal jsem se misionářů, kteří přišli z misií, jaké to tam je, jaká je jejich práce v té které zemi, jací jsou tam lidé. Dával jsem dohromady všechny informace, které mi byly dostupné. Modlil jsem se k Bohu a ptal se ho, kde mne chce mít. Po zkušenostech různých misionářů jsem se rozhodl vybrat si zemi, kde už pracuje nějaký Slovák. Prohlédl jsem si katalog a vybral podle toho země. Vždy mne to velice táhlo do Afriky, nevím proč. Afričané jsou velice temperamentní a já jsem takový ten protipól. Představený i já jsem si kladl otázku: „Co tam chci dělat?“ A jelikož jsem na civilce pracoval s nemocnými, tak mne to tak automaticky táhlo k nemocným, k těm nejchudobnějším. Nakonec jsem na první místo napsal Madagaskar, pak Keňu, a přemýšlel jsem, co napíši jako třetí. Tak zkusím něco z Latinské Ameriky, a Bolívie je asi nejchudobnější zemí, jsou tam dva Slováci a třetí se vrátil, s tím jsem se setkal. Na VŠ jsem studoval španělštinu a říkal jsem si, kdoví, jestli tu španělštinu nebudu v životě jednou potřebovat? No, a dostal jsem Bolívii.

Jak jste prožil první měsíce po vysvěcení, měl jste nějaký hluboký duchovní zážitek?

Vysvěcený jsem byl v sobotu 18. června, tak to proběhlo kolem nás, to jsem si ani neuvědomil. A pak přišla neděle a měli jsem mši v našem misijním domě, já a Paľo Hudák, se kterým jsem byl vysvěcen. Paľo byl hlavní a já jsem měl kázání. To už bylo jiné, takové zvláštní, něco úplně jiného. V pondělí byla další primiční mše v pastoračním centru, pak byly další mše. Byl to opravdu zvláštní pocit, po tolika letech přípravy se dostavilo ovoce, byl jsem kněz.

Už jste nestál vzadu za sloupem, že?

(smích) Ne, byl jsem ten vpředu, ten, který to tam všechno organizuje. Musel jsem se stále v duchu ptát: „Pane Bože, tak toto jsi po mně opravdu chtěl?“ Bylo to něco, čemu jsem se podvědomě dlouhé roky vzpíral. Ještě teď, když mám kázat, mám trému, když musím vystoupit před lidmi a něco jim říct. Otec provinciál ještě před vysvěcením za mnou přišel a řekl mi, že už ví, kam půjdu před cestou do Bolívie. „Ano, no tak kam?“ Byl jsem takový otevřený tomu, co řekne, a on řekl, že na Moravu. Z celé duše ze mne vyletělo: „Bohu díky“, taková radost. Když odešel, začalo mi vrtat hlavou: půjdeš na Moravu, vždyť se učíš španělsky - a teď ještě česky. Bože, ty ze mě chceš mít jazykovědce. Mně šly jazyky vždy těžko a teď toto. Boží cesty jsou nevyzpytatelné. Když jsem přišel k vám, byl první pátek 1. července, pan farář nebyl doma, byl tu akorát Janko Mojš a měl jsem sloužit mši v češtině a navíc jsem byl novokněz. Teď jsem si řekl: „Pane Bože, chceš mě tu opravdu mít!“ a s takovou dětskou důvěrou jsem otevřel knížku. První dva tři týdny jsem cítil, že Bůh mě sem přivedl, že opravdu stojí za mnou. Velmi jsem to prožíval, bylo to velice pěkné. Měl jsem velkou trému a najednou se stalo, že jsem přišel a začal vykládat věci, co jsem neměl napsané na papíru, to se mně v Bratislavě nestalo, bylo to úžasné, něco takového, na co se nedá zapomenout. Při kázání někdy sám čekám, kde to skončí, je to velice zajímavé, takové dobrodružství s Duchem svatým.

Jak se vám tady líbí, co zdejší lidé?

Musím říct, že jsem byl velice překvapený; neměl jsem veliké očekávání. Nečekal jsem, že mě bude vítat kostel plný lidí. Šel jsem sem s myšlenkou, že jdu do Čech, ne na Moravu! Má starší sestra je vdaná v severních Čechách. Situaci znám z jejího vyprávění a možná i pod vlivem toho jsem měl úplně jinou představu. Byl jsem velice mile překvapen, kolik lidí je v kostele, přes všední den 20, 30 i 50 a v neděli jsem byl úplně v šoku, když byl plný kostel.

zájezd do Turzovky

Byl jsem překvapený velkou srdečností a tolerancí. Přece jen slovenština je cizí jazyk a lidé mi to nijak nevyčítali, máš čas, nikam nepospíchej, my ti rozumíme. Mám i proto takovou odvahu a chuť zkoušet češtinu. Cítím se tu opravdu jako doma. Je zde krásně, krásná příroda, turistické trasy i cyklotrasy.

skautská mše

A nevyměnil byste N. Hrozenkov za Bolívii?

Kdybych věděl, že to Bůh chce, tak bych neváhal. Jsem však přesvědčený, že Boží vůle je, abych šel do Bolívie. Moravu beru jako dobrou přípravu na to, co bude dál. Člověk pookřeje, zvykne si na to stát vpředu, přibere nějaké to kilo. Emocionálně se nabije srdečností druhých lidí, asi to tak má být.

Na závěr bych ještě připojil krátký příběh ze života velikého misionáře Davida Livingstona. Při loučení před cestou na jeho první misii do Afriky se ho jeho přátelé ptali, jestli nemá strach. On vzal do rukou Bibli a otevřel ji na Matoušově evangeliu. A začal číst: *„ …A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28, 21b)*. Tak tohle je slovo gentlemana! Nevidím důvod k obavám a panice.

Mojí touhou je pomoci alespoň jednomu člověku, když se mi to podaří naplnit, bude mít mé povolání smysl. Pokud těch lidí bude víc, budu šťastný. Prosím - nezapomeňte na mne ve svých modlitbách, až budu v daleké cizině!

Za rozhovor děkuje
Ingrid Petřeková

Panebože chvála tvá, že zme všeci zdraví.
Čím chudobnější ludé, tým vjecéj mívali dětí.